

1.6.2014 muutin yhteen elämäni rakkauden kanssa. Olin onnellinen. Kaikki oli hyvin. Takaraivossani kaiheresi kuitenkin asia: jään heinäkuussa inttilleskeksi, luultavasti vuodeksi. Koitin olla ajattelematta ja murehtimatta asiaa etukäteen, mutta se oli vaikeaa. Helvetin vaikeaa. Lopulta se päivä koitti. 7.7.2014. Huomasin, että sinua jännitti. Minua itketti. Yritin pysyä kasassa ja vahvana, vaikka tuntuikin epäreilulta. Mieleni teki vetää hirveät itkupotkuraivarit, mutta eihän se olisi mitään auttanut, ehkä pikemminkin päinvastoin. Lähdettyäsi itkin huutoitkua eteisen lattialla. Tuntui, että koko maailma romahti siihen paikkaan. Jälkeenpäin ajateltuna, se oli ehkä vähän tyhmää, ethän sinä minnekään maailmanääriin ollut menossa, vain Niinisaloon. Olisin silti halunnut pitää sinut kotona, itselläni. Eka viikko meni hitaasti. NIIIIIN HITASTI. Ajattelin, että sekoan kun joudun olemaan sinusta erossa. Toisaalta, olin tottunut siihen että ollaan erossa, kun asuttiin eri kaupungeissa, mutta nyt oltiin juuri muutettu yhteen, ja sitten Suomen puolustusvoimat vei sinut törkeästi, ja vieläpä jokaikinen sunnuntai. Niin, sunnuntait. Ne olivat yhtä tuskaa. Olin usein töissä, kun lähdit takaisin ja silloin vasta harmittikin, kun tietäisin, että kotiintultuani et enää olisi siellä. Jos satuin olemaan vapaalla viikonlopun, tuntui lohduttomalta aina koko sunnuntaipäivän, ja se paheni iltaa kohden, koska tiesin, että pian menet. Tiesin myös, että tulet aina takaisin luokseni, mutta sitä oli silti vaikea hyväksyä. Aina sunnuntai-iltaisin itkin sinun mentyäsi. Itkin lohduttomana useita tunteja ja tuntui, ettei seuraava viikonloppuvapaasi tulisi ikinä. Pahimpia olivat ne viikonloput, kun olit kiinni. Niitä ei onneksi ollut kovin montaa. Välillä olit myös vähän pidemmällä lomilla, esim to-ma. Silloin takaisinlähtösi oli vielä vaikeampaa, ja itkin lähdettyäsi jopa vieläkin enemmän. Vaikeaa oli myös se, ettei sinuun saanut aina yhteyttä silloin, kun halusi. Maailman paras tunne oli ehdottomasti aina se perjantai-iltaisin kokemani loistava fiilis, jolloin astelit kotiovestamme sisälle. Meidän yhteisen kotimme ovesta. Aina, kun tulit armeijanvihreissä kotiin, rakastuin sinuun uudelleen. Joka kerta. Silloin aina muistin, miksi jaksan odottaa sinua kaikki loputtoman pitkiltä tuntuvat viikot. Nyt tiedän, että Meidän rakkautemme kestää mitä tahansa. Sinun kanssasi pääsemme mistä tahansa ylitse, yhdessä. Suhteemme kestävyyttä mitattiin inttivuoden aikana useampaankin otteeseen. Riitelimme muutaman kerran niin, että jompikumpi piti jopa mykkäkoulua. Myönnän, että suuri osa näistä riidoista, on ollut minun syytäni. Olin välillä niin turhautunut koko armeijaan. Olisin vain halunnut, ettei kainalopaikkasi olisi vain viikonloppukainalo. Saimme kuitenkin nopeasti kaikki kinat sovittua,. Joka päivä rakastin sinua vain enemmän ja enemmän, ja jokaisen riidan jälkeen tajusin, että sinun kanssasi haluan sopia kaikki erimielisyydet, sillä vain sinun kanssasi sillä on merkitys. Rakastan sinua. *** Vuoden siellä olit ja on ollut ehkä elämäni pisin vuosi, koska olen ikävöinyt sinua hurjasti. Kenenkään, joka ei ole itse inttilleskeyttä kokenut, ei pidä tulla sanomaan inttileskelle, että: " Kyllä se vuosi nopeasti menee, kyllä se siitä." Se ei jumalauta mene nopeasti. Tuntuu, ettei se lopu ikinä. Mutta tuleville inttileskille lohdutukseksi: Kyllä se loppuu, vaikka tuntuukin mahdottomalta ajatukselta. Itse olen todistanut kotiutumisen vuoden inttileskeyden jälkeen. Tänään on se päivä. 18.6.2015. Yksi parhaista päivistä IKINÄ! Minulla on työpäivä, iltavuoro. Aamulla herään hymyssä suin, mikä on harvinaista, Koko päivän olen pelkkää hellää hymyä. Tekisi mieli nauraa huutaa ja itkeä onnesta samaan aikaan. Olen ehdottomasti maailman onnellisin tyttö, Saan sinut kotiin, etkä joudu enää koskaan lähtemään armeijaan! Tästä se yhteinen elämämme vasta alkaakin todenteolla!